Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 125. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 6-го ЧЕРВНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 6, 1978 No. 125. VOL. LXXXV.

ТИСЯЧІ ОСІБ ПРИГЛЯДАЛИСЬ УКРАЇНСЬКОМУ ФЕСТИВАЛЕВІ В НЮ ДЖЕРЗІ

Голмдел, Н. Дж. — Помимо дощевої погоди, біля 6,000 осіб взяли участь в четвертому Українському Фестивалі, який відбувся тут в суботу, 3-го червня, в розлогому Ґарден Стейт Артс Центрі. Фестиваль, який почався вже в 11-ій годині вранці, виповнили виставки українського красного і народного мистецтва, покази ноші та мистецькі програми молодечих ансамблів під час дня. Завершенням цієї найбільшої в стейті Ню Джерзі української імпрези була багатогранна мистицька програма на сцені вщерть заповненого амфітеатру, яка включала виступи кращих українських артистів і мистецьких ансамблів ЗСА і Канади. На цей фестиваль прибули численні представники американського політичного і громадсько-суспільного світу, а в імені губернатора Брендана Бирна вітав українську громаду стейтовий комішенер банківництва Анджело Біянчі, підкреслюючи великий вклад українців в розвиток стейту і країни та їх нерозривний зв'язок з українським народом в його боротьбі за людські і національні права.

Ширші інформації про цей фестиваль появляться в чергових числах „Свободи" і в „Українському Тижневикові".

Українські журналістки відбули свій Вечір



Частина учасниць Вечора журналісток. Сидять [зліва]: Галина Лащенко, Ірина Пеленська, Любов Дражевська, Ольга Соневицька, Наталія Чапленко. Стоять [зліва]: Світляна Луцька-Андрушків, Іванна Савицька, Оксана Макарушка, Галина Сміндак, Гандзя Савицька, Уляна Любович, Любов Волинець, Ольга Кузьмович, Марта Скорупська, Марта Богачевська-Хомяк, Ганна Щепко.

Ню Йорк, Н. Й. (Л. К.) — Стараннями Спілки Українських Журналістів Америки та редакції „Наше Життя" у п'ятницю, 26-го травня ц. р., о год. 7:30 вечора в домівці СУА, напередодні XУIII Конвенції Союзу Українок Америки і в 35-річчя журналу „Наше Життя" вперше на терені ЗСА відбувся Вечір Української Журналістики з участю учасниць Конвенції і самих журналісток, — приблизно 200 осіб.

Вечір відкрила голова Спілки і водночас конферансьє програми Вечора, ред. Ольга Кузьмович. Вона підкреслила важливість слова, а зокрема його свободи у вільному світі у противагу „замкненим устам" совєтським терором в Україні. Ред. Ольга Кузьмович також ствердила, що висилка анкет з рамени Спілки не пішла надаремно, бо на них відгукнулись 73 журналістки. Опісля голова Спілки привітала надходячу Конвенцію СУА та її голову Іванну Рожанковську і журнал „Наше Життя" з його 35-річчям та рівночасно редакторку цього журналу, Уляну Любович. Закінчуючи своє слово, пані Ольга Кузьмович зокрема палко привітала „посестер журналісток в Україні", які хоча „може не почують, але відчують" її привіт.

Голова СУА Іванна Рожанковська зазначила, що цей Вечір повинен бути добрим початком активности журналісток, у діяльність яких радо включаються членки СУА, які працюють в кожному секторі громадського життя. Пані І. Рожанковська також підкреслила важливість журналу „Наше Життя", в якому друкують статті з різних ділянок життя, завдяки добрій волі і труду ред. Уляни Любович.

Перша з прелеґенток професор Мангеттенського коледжу Марта Богачевська-Хомяк доповідала на тему: „Жінки і журналістки до 1919 року". У доповіді прелеґентка подала перекрій того часу, коли жінка була примушена боротися за свої права — бути особистістю, за права працювати в міру своїх здібностей і зацікавлень. Спочатку пані Марта Богачевська-Хомяк розповіла про неписану творчість, потім про перші спроби жіночого пера, а відтак про вже зорганізованих журналісток в окремих виданнях, таких як у 1887-му році — „Перший Вінок", „Мета",

(Закінчення на ст. 3-ій)

ПОМЕР СВ. П. ПОЛК. А. Й. КМЕТА

Ню Йорк. — В суботу, 3-го червня 1978, помер тут на 83-му році життя св. п. Аргіпп Йосипович Кмета, полковник Армії УНР, командир 4-го Полку Січових Стрільців. Панахида за спокій душі Покійного була заповіджена на понеділок, 5-го червня, в год. 7-ій вечора в похоронному заведенні Петра Яреми, а похорон у вівторок, 6-го червня з церкви Всіх Святих при 3-ій евеню і 11-ій вуциці.

НТШ видало монографію проф. В. Лева про Богдана Лепкого

Ню Йорк.(НТШ). — Вийшла друком монографія пера проф. Василя Лева про Богдана Лепкого, поета, письменника, літературознавця і літературного критика, автора відомої тетралогії про гетьмана Мазепу. Книжка обіймає повністю огляд життя і творчости Лепкого, бібліографію друків поета і про поета. Книжку в твердій полотняній оправі з золотими написами видало Наукове Товариство ім. Шевченка в серії Записки НТШ, т. 193, 399 сторінок друку, численні ілюстрації. Можна набути її в канцелярії НТШ, 302—304 захід 13-та вулиця, Ню Йорк, Н. Й., 10014. Ціна 15.00 дол.

ЗАКЛИК



ПЛАСТ СУМА ОДУМ

до українських установ і організацій та батьків української молоді

Виховання дітей і молоді є дією цілого ряду чинників: батьків, родинного дому, Церкви, довкілля, а зокрема молодечих організацій.

Ідеалом молодечих організацій є виховати українського юнака на доброго члена української спільноти, члена, що мав би почуття відповідальности за її долю і за її майбутнє. Підставою такого виховання мусить бути знання українознавства, а зокрема володіння українською мовою в письмі і слові. Багато батьків старається дати дітям таке знання, в чому є допоміжною українська мова в хаті. Однак, щораз то більше таких батьків, що вже самі не володіють нею добре, і в наслідок того це знання обмежується до „кухонної мови", з дуже малим запасом слів.

Справжнє знання мови та українознавчі дисципліни можна вивчити тільки, в призначеній на це, українській школі. Такі школи існують по більших скупченнях української еміграції. Одні є частиною українських парохіяльних шкіл, інші — суботніми доповняльними школами.

Молода українська людина без знання історії, економії та культури українського народу затрачує з ним зв'язок, почуття відповідальности і згодом перестає себе почувати членом української зорганізованої спільноти. Перед чужинцями вона не має достаточних підстав, щоб могти успішно обороняти його зусилля до самостійного існування, як окремої нації, та вести в цьому напрямі відповідну пропаганду і в цей спосіб допомагати тим, що активно ведуть боротьбу в Україні.

Якщо ми хочемо фізично зберегти українську спільноту на еміграції, то мусимо її українською виховати, а це можливе у співдії всіх вище перелічених чинників.

Тому в порозумінні з іншими виховними установами і організаціями, зокрема церквами, та управами шкіл українознавства просимо всі українські організації і установи започаткувати і провадити актуальну тепер акцію до вписування української дітвори до українських цілоденних та доповняючих шкіл.

Організуючи цю акцію, не лише треба пропаґувати навчання українознавства але теж наголошувати користність приналежности молоді до українських молодечих організацій. Пам'ятаймо, що на нас лежить велика відповідальність за майбутнє української молоді. І з нас ніхто цієї праці не виконає. Якщо ми не поставимося до неї серйозно, то не можемо думати про дальше існування і розвиток наших установ і організацій, а молодечих організацій зокрема.

За Крайову Пластову Старшину
пл. сен. Андрій Мицьо — голова
За Крайову Управу СУМА
Мирослав Шміґень — голова
За головну Раду Коша СВОДУМ-у
Сіктор Войтихів — голова

КАРТЕР ЗАКЛИКАЄ УНЕВАЖНИТИ ЕМБАРҐО НА ПРОДАЖ ЗБРОЇ ТУРЕЧЧИНІ

Вашінґтон. — Президент Джіммі Картер минулого четверга, 1-го червня, розпочав широкозакроєну кампанію, метою якої є переконати Конґрес уневажнити ембарґо на продаж зброї Туреччині, яке законодавці встановили в 1975-му році після окупації північної частини Кипру турецькими військовими частинами, які вживали американську зброю.

Президент Картер передав 14-ом членам Палати Репрезентантів меморандум, в якому подані прізвища високих урядовців і військовиків, які протягом наступних трьох тижнів свідчитимуть перед різними конґресовими комісіями в справі скасування ембарґа, а у розмові з тими 14-ма конґресменами Президент заявив, що ембарґо спричинилося до послаблення оборонної спроможности Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) в районі східньої частини Середземного моря, довело до погіршення відносин між ЗСА і Турречиною, як рівнож між Туреччиною і Грецією, а також не довело до розв'язки конфлікту на Кипрі.

Як відомо, у відплату за ембарґо Анкара припинила всю діяльність на американських військових базах на турецькій території і почала натякати, що може нав'язати „добросусідські відносини" зі Совєтським Союзом.

У меморандумі президент Картер інформує, що протягом наступних трьох тижнів, тобто перед голосуванням у Палаті Репрезентантів щодо скасування ембарґа, він сам відбуде дві зустрічі зі 100 конґресменами, під час яких представить арґументи в користь ліквідації ембарґа, а крім того, перед різними конґресовими комісіями свідчитимуть члени уряду та високі старшини збройних сил, між ними державний секретар Сайрус Венс, секретар оборони Гарольд Бровн, адмірал Стенсфілд Тирнер, директор Центральної Розвідчої Аґенції (Сі-Ай-Ей), американський амбасадор до Туреччини, Рональд Спірс, та інші працівники Державного департаменту, як також генерал Дейвид Джовнс, новий голова Об'єднаних Шефів Штабу і генерал Александер Гейґ, головнокомандувач збройними силами НАТО і головний командир американських військ в Европі.

Минулого тижня у Вашінґтоні відбулися наради лідерів держав НАТО, під час яких більшість з них закликали уряд ЗСА уневажнити ембарґо на продаж зброї Туреччині. Президент Картер на тих нарадах і під час зустрічі зі згаданими 14-ма конґресменами зазначив, що скасування ембарґа вважає одним з найважливіших завдань його уряду на відтинку закордонної політики.

Коментатори і речники Білого Дому вважають, що Сенат більше склонний уневажнити ембарґо, ніж Палата Репрезентантів.

В АМЕРИКАНСЬКІЙ АМБАСАДІ В МОСКВІ ЗНОВУ ЗНАЙДЕНО ПІДСЛУХОВІ АПАРАТИ

Вашінгтон. — Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Річард Бирт інформує, що американські техніки, які час від часу переглядають приміщення американських амбасад в Москві й інших комуністичних країнах, щоб тим самим захоронити себе від підслухових апаратів, які вже раніше намагалися підкладати комуністи в американських офіційних будинках і приватних мешканнях високих урядовців дипломатичної служби ЗСА, знову натрапили минулого тижня на електронічні підслухові апарати в будинку амбасади З'єднаних Стейтів Америки в Москві. Інформацію Бирта підтвердили в четвер, 1-го червня ц. р., речники Державного департаменту у Вашінгтоні, заявляючи, що знайдені мікрофони не були звичайними апаратами і спеціялісти ЗСА ще досі не устійнили, яке завдання мала нова совєтська апаратура, вмонтована до деяких приміщень амбасади. Загально здогадуються, що мікрофони були сполучені з мікро-променями, які насичують околицю, в якій приміщується амбасада ЗСА. Функціональність електронічних апаратів все ще залишається містерією для багатьох американських знавців. Один з речників Державного департаменту висловив здогад, що апарати правдоподібно відбирали інформації, писані секретарками на писальних машинах в амбасаді.

Амбасада ЗСА в Москві внесла формальний протест до міністерства закордонних справ Совєтського Союзу, але уряд СССР заперечує будь-яку участь в інсталяції згаданих апаратів. Речники Державного департаменту також інформували, що електронічні апарати, які були вмонтовані з розвідчими цілями, були темою гарячих розмов між американськими і совєтськими дипломатами у Вашінгтоні і в Москві. Згідно з цими ж інформаціями, Совєтський Союз відмовився брати на себе відповідальність за заінстальовані апарати і обвинуватив Білий Дім за „зумисне намагання шкодити політиці детанту". Ціла афера з підслуховими апаратами викликала поденервування у Вашінгтоні, бо якраз тепер державний секретар ЗСА Сайрус Венс і міністр закордонних справ СССР Андрей Ґромико ведуть переговори у Ню Йорку про відносини і співпрацю між обома країнами. В зустрічі Ґромика з Венсом, яка відбулася 1-го червня ц. р., жадна сторона не підносила справи виявлення мікрофонів.

Політичні спостерігачі звертають увагу, що нова шпигунська афера може значно посилити американсько-совєтське напруження, яке існує тепер у зв'язку з совєтсько-кубинськими авантурами в Африці і утиском совєтських дисидентів, головно тих, які належить до Груп нагляду за виконанням Гельсінкської угоди. Згідно з інформаціями речників Білого Дому, проф. Збігнєв Бжезіньскі, дорадник президента Картера в справах крайової безпеки, мав також на увазі електронічні апарати, підкладені совєтами в будинок американської амбасади, коли він критикував Москву в телевізійному інтерв'ю в неділю, 28-го травня.

Преса пригадує, що це не перший випадок з підклаленням органами КҐБ підслухових апаратів, бо траплялися, наприклад, випадки, де совєти навіть у подарки для американських високих дипломатів вмонтовували підслухові апарати, а амбасадори ЗСА все були прицілом комуністичних розвідників.

Брежнєв обвинувачує Захід у приготуванні до війни

Прага, Чехо-Словаччина. — Леонід І. Брежнєв, генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР, який перебуває тепер з офіційною візитою в Чехо-Словаччині, відповідаючи на американські закиди щодо совєтсько-кубинських авантурницьких акцій в Африці, заявив, що західні акції там, зокрема в Заїрі, можуть значно пошкодити політиці детанту. Військову рятункову акцію французьких і бельгійських парашутистів в Заїрі, які рятували життя білих поселенців, Брежнєв назвав „цинічним вмішуванням", шкідливим для процесів політики детанту.

Виступаючи на політичному мітингу, зааранжованому чехо-словацьким урядом, совєтський верховода, на обличчі якого помітні були познаки затяжливої хвороби, наталврував Захід, зокрема З'єднані Стейти Америки, за перегони в озброєнні і підчеркував, що Москва готова переговорювати про заборону будь-якої зброї. Брежнєв говорив 30 хвилин, але частина його промови, через технічні недотягнення, не була показана на чехо-словацькій телевізії. Натякаючи на конференції Північно-Атлантійського Оборонного Пакту в Европі і Вашінгтоні, совєтський диктатор заявив, що західні держави, зокрема держави НАТО і ЗСА, роблять приготування до війни. Кремлівському верховоді зокрема не сподобалося рішення представників НАТО у Вашінгтоні збільшити військовий бюджет на додаткових 100 більйонів долярів, щоб вирівняти різницю в озброєнні між Совєтським Союзом і членськими державами Варшавського Пакту та НАТО. Президент Джіммі Картер заявив в середу, 31-го травня ц. р. на конференції НАТО, що Захід не може спокійно приглядатися до совєтсько-кубинської пенетрації Африки; Брежнєв натомість, відкидаючи обвинувачення Картера, підкреслив, що ані СССР, ані Куба не мають нічого спільного з нападом катаганських повстанців на Заір. „На Заході все ще діють політичні кола, — заявив Брежнєв, — які намагаються шкодити політиці детанту і, якщо не привернути часів холодної війни в Европі й інших частинах світу, то бодай у якійсь формі загострити відносини між країнами". Щоб надати своїм словам більшого авторитету, комуно-московський ватажок згадав про „криваву інтервенцію" членських держав НАТО в Заїрі, які, мовляв, щоб прикрити свої військові акції, спихають вину на СССР і Кубу. Брежнєв говорив загальниками, намагаючись оминати назв держав і осіб, хоч зорієнтовані у подіях особи знали про кого саме йдеться. Він говорив тихо, намагаючись надати своєму голосові спокійного тону, тільки при кінці, піднісши вгору кулак, викрикнув: „Хай живе мир, хай живе комунізм!"

Підкреслюючи мирні інтенції Совєтського Союзу, Брежнєв жалувався, що Захід іґнорував раніші пропозиції СССР у справі роззброєння, хоч на Заході добре знають, — відмітив Брежнєв, — що „наш уряд є готовий зрезиґнувати з кожної зброї, якщо це зроблять інші держави світу".

СУД НАД МАТУСЕВИЧЕМ І МАРИНОВИЧЕМ БУВ ЖАЛЮГІДНИМ СПЕКТАКЛЕМ — КАЖУТЬ ОЧЕВИДЦІ



Мирослав Маринович



Микола Матусевич

Гельсінки (УІС „Смолоскип"). — З України дісталися сюди дальші інформації про суд над наймолодшими членами київської Української Гельсінкської Групи — Миколою Матусевичем і Мирославом Мариновичем, який відбувся в містечку Васильків біля Києва від 22 до 29 березня 1978 року.

М. Мариновича і М. Матусевича судив суд у такому складі:

Голова суду — Г. А. Дишель, член Київського обласного суду;

Народні засідателі: — О. І. Невзгляденко, економіст колгоспу „Україна" села Соколівка, Васильківського району, М. І. Білоіваненко, герой Радянського Союзу, старший інженер комбінату „Київсільгоспуд".

Прокурор — Ю. О. Антоненко, старший радник юстиції, перший заступник прокурора Київської області.

Згідно з одержаними інформаціями, КҐБ перемінило суд в жалюгідний спектакль, щоби частими вигуками зорганізованої „публіки" і „представників громадськости" вплинути на стійкість і непохитність у переконаннях Мариновича і Матусевича.

Суддя Г. А. Дишель ані разу не успокоював „публіки", коли вона заливалася сміхом чи гудінням. Коли М. Матусевич доказував, що його виключили з педінституту за переконання, а не за неуспішність в науці, що пробував доводити прокурор — публіка живо реаґувала сміхом і вигуками. До замішання і вигуків дійшло також, коли він хотів розказати про гоніння, яких йому довелось зазнати, бувши п'ятнадцять разів звільненим з роботи. Суд не то, що не хотів його вислухати, але на кожному реченні йому перевивав під вигуки „громадськости".

В часі суду принеження зазнав також Мирослав Маринович, інженер по професії. Після закінчення Інституту він працював інженером на плодоконсервному заводі у Василькові. Згодом оженився і жив у селі Калинівці. Криміналістична експертиза пробувала доказати, що вилучені матеріяли київської Української Гельсінкської Групи в його помешканні, його батьків, як рівнож в помешканні О. Бердника і Є. Обертаса, він друкував на його власній машинці до писання, а також різні „антирадянські матеріяли" відбивав з фотоплівок. М. Маринович мужньо оправдував свою діяльність і свої переконання, покликаючись на Конституцію, Декларацію Прав Людини і Заключний Гельсінкський Акт, він у своїй діяльності нічого злочинного не бачив і не бачить. Суддя постійно йому перевивав під оплески і гудіння „громадськости".

Велике замішання на залі суду викликала поява Олеся Бердника. Його величня постать, гідна постава і свідчення в обороні підсудних довели до короткотривалого спокою. Навіть у декого з „громадськости" виступили сльози на очах. Але вже вкоротці розагітовані КҐБ-істами присутні почали перевивати Бердникові. Коли він виходив з залі, хтось гукнув йому у слід: „Відщепенцям — місце на лаві підсудних".

Також не давали змоги говорити Євгенові Обертасові, який також палко пробував боронити підсудних.

Прокурор і судді своїми питаннями входили в різні деталі, пробуючи збаламутити і заплутати підсудних. Сміх на залі і вигуки „публіки" викликало питання судді, пощо Маринович перекладав матеріяли київсь-

(Закінчення на ст. 4-ій)

КҐБ далі продовжує арешти серед дисидентів

Москва. — Ройтер інформує, що аґенти КҐБ продовжують арешти і переслідування серед совєтських дисидентів і жидівських активістів, які бажають виїхати на Захід. В четвер, 1-го червня ц. р., совєтська поліція арештувала Владіміра Слєпака, відомого жидівського активіста і члена московської Групи нагляду за виконанням Гельсінкської угоди, за те, що він виставив у вікні і на бальконі свого помешкання в Москві плякат з доманганням дати йому право виїзду до Ізраїля. Цивільні аґенти КҐБ і уніформовані міліціянти витягнули 50-річного Слєпака з помешкання, посадили до поліційного автомобіля і під загальний реґіт товпи, яка зібралася на вулиці, вивезли його у невідомому напрямку. Під загальні оплески тієї ж товпи, якийсь мешканець з горішнього поверху почав лити, як виглядало, гарячу воду на голови Слєпака і його дружини Марії. Слєпак стояв однак на бальконі непорушно з плякатом, на якому виднів напич: „Пустіть нас до нашого сина в Ізраїлі!"

Ця демонстрація Слєпаків продовжувалась одну годину, поки міліціянти, проломивши забарикадовані двері, витягли його силою на вулицю, подерши перед тим на куски плякати і викинувши їх, знову ж таки під сміх і свисти московської публіки, з бальконy на вулицю. Владімір Слєпак, електронічний інженер, перший раз вніс прохання про виїзд в 1970 році і досі йому 12 разів відмовляли візи, а коли він пристав до жидівської дисидентської групи і Групи нагляду за Гельсінкською угодою, його переслідували систематичн аґенти КҐБ. Пресові агентства інформують, що переслідування зазнають також інші члени Гельсінкських Груп і груп спротиву.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Перфідність Москви

Совєтський диктатор Леонід Ілліч Брежнєв вже від самих початків свого владування намагався вести подвійну політику: внутрі, за піддержкою своїх соратників і сталіністів з військової генераліції іКҐБ, змагав до скріплення совєтської військової сили, розбудовуючи до небувалих меж і поліпшуючи рівночасно її технологічний виряд; з другого ж боку, проповідував мир, роззброєння, говорив про користі політики детанту тощо, поки його тези не прийнялись на Заході, у висліді чого СССР, не зважаючи на відсталість на економічному, технологічному та інших відтинках державного буття, значно збільшив свій військовий потенціял, перегнав деякі держави Заходу в багатьох родах зброї, збільшив свій атомовий арсенал і тепер, з позиції сили, систематично розгортає експансію у ґльобальних маштабах.

Перебуваючи з чотириденною візитою у „заприязненій" Чехо-Словаччині, куди він їздив, щоб підбудувати авторитет Ґустава Ґусака, Брежнєв знову тактично заговорив про замирення, роззброєння, мирні переговори, загрозу політики детанту і приготування Заходу до війни, довідавшись, що західні держави, члени Північно-Атлантійського Оборонного Союзу, зібравшись на своїй конференції у столиці ЗСА Вашінгтоні, вирішили збільшити військовий бюджет НАТО на додаткових 100 більйонів долярів, щоб вирівняти різницю в озброєнні між Совєтським Союзом, державами Варшавського Пакту і членськими державами НАТО. Комуністичні авантури в Африці, у яких в першу чергу замішані Совєтський Союз і Куба, Брежнєв називає видумками „певних політичних кіл", які, мовляв, намагаються шкодити політиці детанту, привернути часи холодної війни, а якщо це їм не вдасться, то бодай у якійсь формі загострити відносини між Заходом і країнами „соціялістичної співдружности". Вину за військові авантури в Африці комуно-московський диктатор бажав скинути на кількасот французьких і бельгійських парашутистів, які рятували життя своїх громадян в Заїрі, затруднених при копальнях міді, які стали жертвами комуністичних напасників протеґованих Москвою й іншими комуністичними державами, зацікавлених неспокоєм на тому континенті. Брежнєв навіть жалувався, що Захід, а в першу чергу З'єднані Стейти Америки, іґнорував раніші мирні пропозиції уряду СССР у справі роззброєння, хоч усім добре відомо, що якраз було навпаки, бо, наприклад, Віденська конференція, яка займається справами скорочення військових сил в Центральній Европі вже понад 5 років, не поступила вперед тільки через впертість і неохоту комуністичних держав, які виступають там бльоком під протекторатом Москви.

Детант? Мудрі політики на Заході вже давно почали вважати його безвартісною фразою і пропаґандивним козирем Москви, яка використовує його для моральної демобілізації Заходу і послаблення оборонного потенціялу вільних країн.

Очевидно, що усі пропозиції СССР про „незастосування сили" чи загального роззброєння треба вважати перфідною тактикою комуно-московських імперіялістів і вони служать засобом для розгорнення і закріплення генеральної стратегії СССР, остаточною метою якої є захоплення влади у цілому світі. Про це вже сьогодні говорять не тільки дорадники президента Картера, зокрема проф. Збіґнєв Бжезінські, але також й інші політичні та військові діячі ЗСА, які знають, що тільки московські імперіялісти є головною загрозою в світі. „Миролюбні" слова Брежнєва вже сьогодні розглядаються критично і це є великим досягненням Заходу і його перемогою над комуністичною облудною ідеологією.

Конґресова комісія погодилася на компроміс щодо цін

Вашінгтон. — У середу, 24-го травня, сенатори, які входять в склад Спільної конґресової комісії для справ енергії, 10-ма голосами проти 7-ох погодилися на компромісову розв'язку до однієї з найбільш контроверсійних питань, а саме щодо цін на природний газ. Згідно з компромісовою пропозицією, яку вже раніше 13-ма голосами проти 12-ох схвалили конґресмени із Спільної комісії, ціни на природний газ залишилися б під урядовою контролею до 1985-го року, але на вищому рівні ніж тепер, а після згаданого року була б зліквідована урядова контроля, тобто ціни встановлялися б процесами вільного ринку, значить залежали б від постачання і запотребування.

Іванна Рожанковська

СПІЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

(Із слова нововибраної голови СУА на бенкеті з нагоди 18-ої Конвенції СУА)

У приватних розмовах чоловіки часто признають, що 75 відс. громадської праці виконують жінки. Це одначе не находить віддзеркалення ні у проводі громади, ні у піддержці діяльности нашої організації, що вповні спрямована для загального добра. За малими виїмками, розполітикована і розсварена українська еміґрація не виявляє зрозуміння для громадської організації, що побудована на принципах а-партійности та релігійної толерантности. У малих українських осередках наші Відділи часто падають жертвою непорозумінь у громаді і навіть ніхто не має викидів совісти що знищено корисну громадську клітину. У вільнім світі різні суспільні проблеми находять свій вияв на відповідальнім форумі, політичні розгривки чи релігійні розходження не переносяться на терен харитативних, культурних чи освітніх громадських установ чи організацій. Зацікавлені круги громадянства піддержують цілі чи почини, які їм близькі, без огляду на політичні переконання чи віровизнання. Як багато більше могло б зробити наше працьовите і жертвенне членство, коли б громада зуміла об'єктивно оцінити цей наш великий вклад для збереження української субстанції, для її культурного росту і замість неґативного чи байдужого наставлення сприяла б нашій праці.

У нашій діяльности зберігаємо тяглість. Деякі важливі почини, що були започатковані в минулому, були продовжувані, інші знайшли своє завершення в останній каденції.

Перед нами скромна брошурка — світ референтки суспільної опіки д-р Теодозії Савицької зі стипендійної акції за останніх десять років. Невтомна праця наших Відділів, ініціятива, жертва труду і часу реф. суспільної опіки, видатна допомога громадянства, співпраця і пожертви ЗУАДК дали у висліді понад 100.000 пожертв, з яких скористали сотні учнів і студентів у Південній Америці і Европі. Нам невідомо чи і на яких — „івців" виростуть ті діти, ми старалися допомогти українській дитині здобути освіту та вийти із бразилійських джунглів, у інших країнах простягнути руку тоді, коли державні власті воліли б мати неграмотну українську масу. Нашою вимогою до стипендистів було листування з їхніми добродіями в українській мові. Виховний момент у допомоговій акції. Адміністраційні витрати виносили 1 1/2 відсотка зібраної суми. В Америці ми дивогляди — при своїх харитативних акціях американці витрачують між 50 — 75 відсотків на адміністрацію. Ми горді нашим досягненням. Щиро дякуємо тим громадянам і організаціям, що нас піддержували та просимо про дальшу співпрацю.

У навечір'я Міжнародного року дитини, наша конвенція переходить під гаслом „Сьогоднішна українська дитина — майбутність українського народу" — маємо на увазі українську дитину на еміґрації і на рідних землях. За тим милозвучним гаслом криється крик розпуки і тут і там. Більш як в десятеро менша Грузія і невеличка Вірменія вміли обстояти у новій, накиненій Москвою конституції, право на власну мову. Заходить питання, чи козацькі нащадки на рідних землях здобудуться на спротив насильній русифікації, чи в ім'я майбутньої кар'єри своїх дітей виречуться рідної мови. Нам не під силу їм допомогти.

На еміґрації намагаємося зберегти українську родину у фізичному і духовному розумінні. Відірвані від материка, не маємо зв'язку з батьківщиною, не маємо змоги черпати нових сил та ентузіязму із подиху рідної землі. Усі наші намагання звернені на те, щоби іскра української духовости на згасла в українській родині. Які б не були наші зусилля, наших сил замало, щоби протиставитися денаціоналізації, щоби бщепити українській дитині почуття української ідентичности, любов і прив'язання до української культури і традиції. Якже часто ми читаємо статті, що за нашою організацією відповідальність за здійснення цих непосильних завдань. Наша відповідь громаді — ми свідомі наших обов'язків та готові поносити нашу частину відповідальности, одначе збереження молодого покоління це життєвий інтерес цілої громади, це наша спільна відповідальність. За останні десятиліття постало безліч виховних організацій, шкіл українознавства, парохіяльних шкіл, садочків, світличок, молодечих об'єднань. Слідкуючи за змінами українського поселення, розпорошенням молодих родин, можна було предвидіти сьогоднішний невідрадний стан зменшення числа учнів в українських школах, спадок членства молодечих організацій. Прийшов час, коли спільним зусиллям церковних і громадських чинників мусимо шукати розв'язки складної проблеми. Закликаємо наші церковні і громадські установи об'єднати наші сили і засоби для збереження молодого покоління. Коли занедбаємо ці справи, що від них залежить наше дальше існування у вільнім світі, повторимо історію наших минулих еміґрацій та станемо лиш погноєм приязної, та все ж таки чужої землі.

Клич нашої ювілейної конвенції у 1974 р. звучав: „Сучасне завжди на дорозі з минулого у майбутнє". У примінені до діяльности нашої організації, це

(Закінчення на ст. 3-ій)

Я. Гайвас

ЗА КОНЦЕНТРАЦІЮ СИЛ І ЗАСОБІВ

РОЗДІЛ ЗАВДАНЬ І ФУНКЦІЙ МІЖ СКВУ І ПОЛІТИЧНИМИ ФОРМАЦІЯМИ

III

Творці і законодавці СКВУ в його конституцію вставили рішуче зформульовану вимогу, щоб СКВУ не перебирав на себе завдань керівництва і репрезентації національно-політичної діяльности. Для цього були такі причини: 1) СКВУ діє як зверхній суспільно-громадський орган української діяпори, розкиненої по різних країнах, в різних державних і суспільно-політичних системах з величезним зрізничкуванням цілей і методів внутрішньої і зовнішньої політики. В тих усіх країнах українці і їхні організації є органічною частиною суспільств, беруть участь у розбудові і зміцненні тих суспільств і разом з іншими є співвідповідальні за майбутнє своїх країн поселення. Коли поставав СКВУ, були значно сильніші, як сьогодні, побоювання, що встрявання українських громад у різних країнах і їхнього центру СКВУ в розвиток подій і процесів в СССР може бути причиною великих труднощів. Сьогодні положення на цьому відтинку міняється. Боротьба з російським імперіялізмом стала проблемою не лише поневолених народів в СССР, але багатьох країн світу, які загрожені ним, або комуністичною доктриною, що є його інструментом. З другого боку, принцип денаціоналізації і культурної асиміляції меншин до панівної більшости країни, або, як це називано, принцип „перетоплюючого казана" уступає в західньому світі місце принципові національно-культурної мозаїки. В одних країнах, як Канада, офіційно проголошено політику багатокультурности, в інших багатокультурність стає якоюсь мірою життєвим фактом. Це сприяє збереженню і розвиткові національно-культурної відмінности нашої групи в різних країнах, але все таки не дає змоги, щоб виявити себе як частина національно-визвольного процесу в Україні.

2) В часі творення СКВУ український політичний світ був настільки активний і динамічний, що було б крайньо недоцільно новоствореній суспільно-громадській централі, СКВУ, накидати політичні завдання. Для тих завдань існували політичні групи і центри і пересування політичних завдань на СКВУ створювало б нездорову конкуренцію та конфлікти.

3) Обсяг і величина та кількість завдань, намічених для СКВУ, для виконання яких він власне постав, були такі, що багато часу забере, заки він зможе хоч якоюсь мірою справитися з ними. Виконавчий орган СКВУ, Секретаріят, муситиме ще довго і важко попрацювати, щоб створити і закріпити організаційні підстави і рами своєї діяльности, побудувати систему праці і співпраці з поодинокими організаціями і країнами. В такій ситуації обтяжувати СКВУ політичними завданнями було однозначним з унеможливленням йому розвинутися і скріпнути.

Всі ті три причини, хоч дещо змінені, існують й сьогодні. Хоч, як уже згадано, умови нашого збереження як національно-культурної групи в поодиноких країнах міняються на нашу користь, але вони ніколи не вийдуть поза рами нашої органічної зв'язаности з тими країнами.

Правдою є, що український світ у діяспорі під сучасну пору не є такий динамічний, як десять років тому, коли відбувався Перший СКВУ, ані навіть п'ять років тому, коли відбувався Другий СКВУ, але він існує, діє і на нього в нинішніх умовах не менша потреба, як була колись. Для українського народу, для зміцнення національно-визвольних процесів в Україні, для виконання тих завдань, які в Україні виконані не можуть бути, існування і діяльність політичного сектора українського життя безумовно потрібні. Тому його не можна ослаблювати, позбавляти його будь-яких, притаманних йому функцій, а навпаки, треба плянково докладати зусиль для його зміцнення і розвитку.

Немає сумніву, що цей сектор підупав, що не все в ньому в порядку, але він життєво потрібний і ані СКВУ, ані ніяка інша формація, якщо така постала б, не заступить його. При тому не можна забувати, що самою своєю екзистенцією, а ще більше своєю діяльністю він зміцнює і збагачує життя української діяспори; тобто, прямо і безпосередньо допомагає СКВУ у виконанні його завдань.

В третьому випадку, хоч оце минуло вже десять років від постання СКВУ, йому не вдалося вийти з організаційної стадії. СКВУ ще не має своєї, відповідно до завдань міцної адміністраційно-організаційної централі, його рамена не сягають відчутно в поодинокі країни, його база крихка, побудована на добрій волі і, можна якоюсь мірою сказати, патріотичній самодіяльності громадкости, що знаходить своє віддзеркалення навіть в бюджеті і фінансах СКВУ. Тим часом завдання СКВУ зростають і зростає віддаль між ними і можливостями СКВУ задоволити їх. Готові, життям породжені національно-суспільні функції в найширшому обсязі і на різних ділянках життя чекають на нього, як на виконавця, бо ніяка інша установа поза ним їх розв'язати й виконати не зможе. Ці функції постійно будуть зростати і множитися, і навіть коли б ми вже взялися до якнайінтенсивнішої розбудови системи і апарату СКВУ, минуть ще довгі роки, заки він зуміє хоч до якогось степеня вив'язуватися з тих завдань. Отже, як же можна в такій ситуації пересувати на нього завдання політичного характеру? Хіба на те, що він ні одних, ні других не виконав!

Немає іншої можливости, не існує інша альтернатива, доцільна і раціональна, як розділ завдань і функцій між СКВУ і політичними формаціями.

Завдання це було б знач-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Леся Лисак-Тивонюк

ПОШТА

І знов підвишка поштових оплат! За звичайні листи з тринадцяти на п'ятнадцять центів. За розсилану книжку підвишка біля 25 відсотків. Про інші підвишки за поштові пересилки не питала, бо... трохи досадно. Кожна підвишка цін мимоволі хвилює людину, бо насувається питання: як довго ціни будуть „скакати вгору", коли це скінчиться і як? Люди прагнуть вже якоїсь стабільности, бо далеко не всі заробітки збільшаються пропорційно з підвишкою цін. Зокрема боляче відчувають постійний зріст цін емерити. Ну й ті, що не можуть знайти праці.

Мимоволі пригадується „давні часи" — п'ятдесяті роки, коли звичайний лист коштував всього три центи. Це справді був, кажучи по-тутешньому „барґен", беручи ще й до уваги, що відкрита поштівка коштувала всього два центи. Правда, заробітні платні були тоді невеликі — авторка цих рядків заробляла за п'ять днів праці аж двадцять п'ять долярів, і вважала це „великими грішми". Та за хлібину платилося тоді дев'ятнадцять центів.

У тих „давніх часах" у поштовому уряді в сусідстві завжди було весело, гамірно. Приходили люди, був рух, відчувалося життя. Зайшла нині до того ж самого поштового уряду і мені нагадалася чомусь передвоєнна аптека в малому провінційному містечку. У цій аптеці завжди панував ідеальний спокій і тиша. Пан аптекар звичайно читав ґазету, а його практикант, дискретно позіхаючи, дивився то у вікно, то в двері, чекаючи тих, що купили б — як тоді казали — „лікарства". У малому поштовому уряді було подібно, за вийнятком чистоти! Згадана аптека була бездоганно чиста, а цей поштовий уряд з трудом можна назвати охайним.

Думаю тепер, чи підвишка оплат на звичайні листи матиме від'ємний вплив на листування. Може й не такий великий. Коли є бажання написати листа, два центи різниці за лист хіба не заважать. Та з другого боку, коли вам забракне двох центів при плаченні якогось рахунку, ви в клопоті. Хоч бери й проси когось, щоб дав два центи, бо такої суми хіба не позичають...

Правдою є теж, що назагал листи до приятелів чи знайомих пишуть тепер не часто. Хіба, що заходить якась особлива потреба чи нагода. Багато людей воліє тепер послуговуватися телефоном. Хоч телефони на далеку віддаль коштовніші набагато за листа, проте, і чується голос людини, і зразу можна одержати якусь інформацію чи відповідь. Не раз чую від знайомих, що вони просто не люблять писати листів. Заявляють відверто, що мають нехіть до писання листів. І то не завжди із-за браку часу. Просто не люблять — тай годі.

Може ця нехіть не є продуктом наших нервових, напружених часів? З усмішкою пригадуються слова із „Скоропада" Романа Купчинського, написані ще перед Другою світовою війною: „Для русина (тобто українця) листа писати — то так як козами орати, чи пішки йти в сльоту сім миль".

Ясно, що писання листа вимагає і скупчення думок, і відповідного настрою. І що все є бодай маленьке побоювання: „чи цей лист написаний як слід?" Відомо, що написане залишається в пам'яті довше, як телефонічна розмова.

Здається, що своєрідне мистецтво писання листів у наших часах відходить в тінь, заникає. Шкода. У минулих століттях листи, зокрема визначних людей, ставали історичними пам'ятниками, цінністю. З них можна було багато дечого дізнатися, навчитися.

Та не тільки листи визначних людей. Хто з нас не переховує на спомин листів від дорогих йому людей, яких уже нема в між живими? Переховує теж листи живих, як доказ їхньої прихильности, уважливости, сердечности. Дуже часто буває, що якийсь теплий лист підбадьорить людину, присловить марево самотности. Напевно є багато таких, які щоденно виглядають листоноші з надією на гарний лист.

І хоч підвишки поштових оплат далі мені не подобаються, прийдеться завтра знов відвідати маленький поштовий уряд — „аптеку", бо є справи до полагодження. І по давньому заглядати до скриньки на листи при дверях хати, чи принесла щось добре щоденна пошта...

ПРО ПОЧАТКИ ДВОМОВНОГО ШКІЛЬНИЦТВА В АЛЬБЕРТІ

(Інтерв'ю з П. Саварином)

II

П.: Чи ви домагалися права вживати українську мову як начальну мову?

В.: Права вживати етнічні мови як навчальні мови в школах ми домагалися вже під час зустрічі із кабінетом міністрів як ідеальної розв'язки культурних потреб національних (етнічних) меншин в багатокультурній демократичній країні, а в меморіялі ми домагалися тільки викладів і української літератури та історії українською мовою. Про ширші „мовні права", врешті, говорив прем'єр Гарі Стром на бенкеті КУК 24-го квітня 1971 року, на якім він, покликуючись на наш меморіял, проголосив „нову культурну політику" в Альберті.

Коли ж передано меморіял урядові і хто подбав про це?

В.: Зустріч Кб з урядом відбулася 14 квітня 1971 р., а подбав про це секретар комітету Лаврентій Дікур.

Хто взяв участь у зустрічі Кб з урядом?

В.: До делеґації входили панове: Лаврентій Дікур, Ростислав Дзеник, Роман Осташевський (голова КУК), д-р Левко Г. Фарина (голова КУПіП) і я, як провідник делеґації, а від уряду прем'єр Гарі Стром, міністер освіти Роберт Кларк, міністер юстиції Ед Гергарт та міністер культури Амврозій Головач.

П.: Який же ж був вислід, точніше — чи уряд змінив шкільний закон?

В.: Вислід був знаменитий: уряд не тільки змінив шкільних закон, не тільки дозволив на навчання інших мов від першої кляси, але й завів навчання в рідних мовах — а тим самим на двомовне українсько-англійське навчання. Але іронія долі була в тому, що кілька місяців пізніше (30 серпня 1971 р.) партія соціяльного кредиту прем'єра Строма відійшла від влади, і нашому комітетові довелося рік пізніше звернутись знову з меморіялом, тим разом до нового консервативного уряду.

П.: А хто приготовив новий меморіял до нового, вже консервативного уряду і коли його передано?

В.: Новий меморіял приготовив знову Кб, ц. р. вже в такім складі: Лаврентій Дікур, Василь Косташ, д-р Манолій Лупул, Роман Осташевський і я. Його передано урядові 16 травня 1972 року.

П.: Чи новий меморіял різниться від попереднього?

В.: В основі — не різнився, але в новім меморіялі ми вже не обґрунтовували багатокультурности, тільки домагалися її здійснення; точніше — фінансової допомоги для двомовного шкільництва, а одночасно: а/ менших кляс, б) спеціяльного приладдя, напр., машинок до писання, фільмів, слухових апаратів, підручників; в) семінарів або літніх курсів для учителів, г) перевозу учнів до двомовних шкіл і т. д.

П.: Яка ж була реакція консервативного уряду?

В.: Властиво — добра, але трудність в організації: право в теорії — це одна річ, а в практиці — зовсім інша. Закон давав право на двомовне навчання „на бажання батьків і за дозволом шкільних рад", а ми тоді ще не мали ні одного, ні другого. Зрештою, літо 1972 р. проминуло в організуванні і під враженням другої альбертської конференції багатокультурности.

П.: І що ж далі?

В.: Далі почалися делікатні розмови і зустрічі з міністрами і урядовцями. Щастя в тому, що з партії, яка прийшла до влади, було вибрано багато послів-українців, і я теж належав до неї, тому влаштовувати зустрічі і розмови було розмірно легко.

П.: І з ким вели ви розмови?

В.: З міністрами. І так, 20 жовтня 1972 р. з міністром культури Горстом Шмідом, 17 січня 1973 р. з міністром праці д-ром Альбертом Гоголем (для якого, а крім нього, для Шміда, Фостера і Гайндмена, я навіть приготовив окрему 70-сторінкову розвідку на тему „Українська мова в провінційних школах Альберти", згодом поміщену в західньоканадському збірнику НТШ), і найважніша, 12 березня 1973 р. в клюбі „Роял Ґленора", з членами кабінетного комітету освіти, міністрами Люї Гайндменом, Джімом Фостером та міністром праці д-ром Альбертом Гоголем; крім того, з керівниками шкільних рад.

П.: Чому зустріч з кабінетним комітетом освіти була найважніша?

В.: Тому, що під час тієї зустрічі міністер освіти Люї Гайндмен зажадав від нас ясних арґументів на письмі і відповіді на два головні питання: а) чому замало нам права на навчання мови від 7-12 кляси, і б) що конкретно хочемо від уряду?

П.: Що ж ви тоді зробили?

В.: Написали до уряду листа (за підписом тодішнього голови КУК Я. Росляка), звертаючи увагу на три речі, що до того часу не були добре з'ясовані: а) навчаємо мови в середніх школах тоді, коли її треба вчити в початкових, від першої кляси; б) навчаємо мови, як предмет, а не як частину культури, літератури, історії, мистецтва і звичаїв, в) кладемо наголос на писання і граматику тоді, коли треба вчити передусім розмовляти, до того українською мовою навчання, зокрема в перших кількох роках. Крім того, ми конкретно висунули до уряду домагання дати шкільним радам окремі допомоги на введення двомовних кляс і створити при міністерстві освіти окрему комісію, котра приготовила б програму і подбала за посібники.

П.: І довго прийшлося вам ждати на відповідь і яка вона була?

В.: Відповіді досить довго не було, але коли вона 10 липня 1973 року прийшла, то була позитивна: а) уряд давав конкретну згоду на двомовне українсько-англійське навчання на трирічній експериментальній основі, починаючи з осени 1974 р., б) уряд погодився фінансувати приготування програми, підручників і посібників, в) уряд теж погодився заанґажувати координатора навчання української мови в державних школах (якого, до речі, українці домагалися вже точно півстоліття тому).

П.: А як ви взялися за організацію першої кляси, і чи справді почалось навчання восени 1974 р.?

В.: Під час вакацій сталась подія, яка великою мірою розв'язала цю проблему. Вчительки Фіона Пелех і Катерина Чернявська почали організовувати українські дитячі садочки в системі „ирлі чайлдгуд сервісис", насправді передшкілля, і звернулися за допомогою до нашого Кб. 24-го вересня 1973 р. Кб на своїх зборах усвідомив собі добру нагоду: допомогти учителькам в організуванні передшкілля з думкою, що вони стануть основою першої кляси в наступнім році. І так воно й сталося.

П.: Хто взявся за приєднання дітей до передшкілля і за збірку грошей?

В.: За приєднання дітвори до передшкілля взялися два окремі батьківські комітети, публічний і католицький, але оба під головуванням однієї особи: панни Марійки Фляк. Зате збіркою грошей зайнявся один спільний комітет, складений з представників батьків публічних і католицьких шкіл; іншими словами — хоча було два батьківські комітети, каса була спільна. Дорадниками обох батьківських комітетів від Кб стали: д-р Манолій Лупул (публічний) і я (католицький).

П.: А в який спосіб відбувалося приєднування дітвори до передшкілля?

В.: Дітей приєднували члени батьківських комітетів: особисто, почерез церкви, різні організації, і публічно, оголошеннями. Часу було дуже мало, а нам хотілося почати бодай від сотні дітей.

П.: А як було з приєднуванням дітей до передшкілля і дозволом шкільних рад?

В.: Багато мороки і клопотів. Українське передшкілля, навіть в багатокультурній, демократичній Канаді — річ нова і треба було багато усвідомної праці, і взагалі багато зусиль, щоб його розпочати. Ускладнювалась справа ще й тому, що ми маємо в Едмонтоні дві шкільні ради: публічну і католицьку, тобто, треба було йти до обох рад за дозволом, як і теж організувати дітвору за їхньою приналежністю до однієї або другої. Про трудність свідчить кількість сходин батьківських комітетів: комітет публічних шкіл відбув 8 сходин, а комітет католицьких шкіл — 4 сходини впродовж 4-ох місяців; крім того, були спільні сходини.

[Продовження буде]

Одна з перших українських православних парафій в Мейпелвуді, Н. Дж., відзначає своє 60-річчя

Мейпелвуд, Н. Дж. (Н. Н.). — У суботу й неділю, 10-го та 11-го червня ц. р., місцева українська православна церква св. Вознесіння святкуватиме 60-ту річницю свого існування спеціяльними відправами та святковим бенкетом.

Святкування почнеться в суботу о 7-ій годині вечора Вечірнею з участю настоятеля о. Івана Наконечного, протодиякона Миколи Чалого та священиків із сусідніх парафій. Після Вечірні буде відслужено Панахиду по спочилих настоятелях та членах парафії.

В неділю, о 9:30 ранку, священики, вівтарні хлопці; представники парафіяльних організацій та діти супроводитимуть Архиєпископа Константина з Чікаґо від парафіяльного будинку до церкви, де його зустріне традиційними хлібом і сіллю голова Парафіяльної Управи п. Леонід Гусак. О 10-ій годині ранку розпочнеться Свята Літургія, яку відправить Архиєпископ Константин в співслуженні настоятеля о. Івана Наконечного та сусідніх священиків; співатиме парафіяльний хор під диригуванням Леоніда Харченка.



Архиєпископ Константин

Після Святої Літургії відбудеться бенкет - баль в Клюбі Наваго в Ірвінгтоні, Н. Дж. Бенкетом проводитиме д-р Євген Федоренко, муж довір'я Парафіяльного Уряду. Під час бенкету співатимуть солісти церковного хору — пані Раїса Дідов-Волуйчик, ліричне сопрано, випускниця Джуліярд Музичної Школи, та протодиякон Микола Чалий, бас, бувший соліст Харківської Опери. Після офіційної частини відбудеться забава при звуках оркестри „Трембіта".

Парафія Святого Вознесіння була заснована в 1918 році українцями із Західньої України і належить до одної з перших українських православних парафій у Північній Америці. Саме в цій парафії в 1924 році вірні вітали першого українського православного єпископа з України. Його Блаженство Митрополита Іоана Теодоровича і в тому самому році він поблагословив там же Перший Собор Української Православної Церкви, який дав офіційний початок Українській Православній Церкві в Америці. В 1938 році під керівництвом протопресвітера о. д-ра В. Колодницького збудовано нову церкву на 19-ій вулиці в Нюарку. Цю церкву продано в 1970 році, а на її місце куплено парафіяльний будинок та землю в Мейплвуді, де пізніше й збудовано нову теперішню церкву.

15-го червня 1975 року Блаженніший Митрополит Мстислав, Первоєрарх Української Православної Церкви, урочисто посвятив новозбудовану церкву.

У зв'язку з святкуванням 60-річного Ювілею, в неділю 18-го червня, від 2-ої до 4-ої години по полудні, парафія матиме відкриту гостину („Опенгауз") для американських відвідувачів та всіх гостей. Церковний хор співатиме традиційні православні пісні, а в парафіяльній залі буде виставка релігійних та мистецьких українських речей, серед яких будуть різьблені праці Валентини Третяк. Дитяча танцювальна група виступатиме о 3-ій год. Відповідальність за гостину матимуть пані Антоніна Гусак та Раїса Дідов-Волуйчик.

Українські журналістки...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

„Наша Доля", „Нова Хата" та інші. Вона виразнила такі журналістичні постаті, як: Леся Українка, Олена Пчілка, Наталія Ярошевська, Софія Окуневська, Христя Алчевська, Уляна Кравченко, Софія Русова, Ольга Франко, Ольга Кобилянська та інші.

Пані Любов Волинець, доповідаючи на тему „Українська журналістка поміж двома світовими війнами", почала дотепом, який віддзеркалював давні погляди чоловіків на ролю жінки, а радше вказівку, до яких то активностей і праць повинна ... обмежитися жінка. Відтак прелеґентка в хронологічному порядку аналізувала журнал за журналом, дійшовши в своїй характеристиці аж до сьогоднішньо-журналів на еміґрації. Вона оцінювала їхній зміст, їхню вартість, ідеологію тощо.

Ред. Ольга Кузьмович з черги відзначила важливу і передову родю журналу „Наше Життя", підкресливши його месіянізм по лінії патріотичних і громадських завдань. Вона також згадала редакторок-сеньйорок цього ж журналу: Олену Лотоцьку, Клявдію Олесницьку, Лідію Бурачинську та Уляну Любович.

Наприкінці виступила ред. Уляна Любович і, привітавши присутніх, почала в поазбучному порядку проголошувати прізвища журналісток, які, підійшовши до стола, приймали конвалії, що їх вручувала пані Ольга Кузьмович. Поміж журналістками були: Людмила Волянська, Любов Волинець, Любов Дражевська, Любов Коленська, Світляна Луцька-Андрушків, Фалина Любінецька Кульчицька, Галина Лащенко, Оксана Макарушка, Софія Мартинець, Уляна Любович, Ірина Пеленська, Наталія Пазуняк, Олена Процюк, Олександра Різник, Гандзя Савицька, Іванна Савицька, Олександра Селепина, Марта Скорупська, Галина Сминдак, Ольга Соневицька, Ганна Шепко, Наталія Чапленко та Олександра Юзенів. Із присутніх чоловіків журналістів були: ред. Іван Кедрин-Рудницький та ред. Ростислав Хомяк.

На обох бічних стінах і на столиках видніли різні жіночі видання від найдавніших часів аж до сьогодні, зокрема журнал „Наше „Життя" в усіх роках його видань, мистецькі покази, а також список прізвищ тут неприсутніх українських журналісток, а біля прізвищ — декілька світлин.

На Вечір наспів привіт від пані Леоніди Вертипорох від Асоціяції Журналісток СФУЖО.

Програму Вечора закрила пані Ольга Кузьмович — подякою прелеґенткам і запрошенням на перекуску.

ЗА КОНЦЕНТРАЦІЮ...

(Закінчення зі ст. 2-ій)

діяспорі. Такого немає. Дотепер багато з нас таким центром уважало УН Раду, хоч вона не об'єднувала ще всіх політичних груп і партій. Але цього можна було сподіватися. Тепер, після розв'язання УНРади, положення неначе ускладнилося. Але тільки з одного боку, бо з другого — з розв'язанням УНРади виникли нові, дотепер неіснуючі можливості наново, зі зовсім нових позицій підійти до питання ділового скупчення всіх українських політичних сил. Тепер в УНРаді з більшим наголосом можна буде видвигати принципи діловости і причасности до конкретних акцій, можна буде застосувати елястичніший підхід і методи в розв'язуванні структуральних проблем, а опісля в поточній діяльності.

Ніде правди діти, УН Рада останніх років у порівнянні до тієї, що вона була напочатку, особливо в п'ятдесятих роках, стала не тою динамічною, до якої ми звикли колись. Постановка проблематики, дебати, про які відгомін доходив до громадськости, виглядали не раз на схолястичні вправи, в яких життя мало, а теорії також великою мірою віджилі.

Третій СКВУ відбуватиметься в тій зміненій дійсності і він муситиме її мати на увазі. Але фокус його уваги і його енергії мусить бути спрямований і сконцетрований на суспільно-громадській базі, на суспільно-громадських організаціях, на рості і розвитку нашого життя в діяспорі. Третій СКВУ мусить подбати про те, щоб усі наші громадські сили були використані як найповніше в усіх ділянках праці СКВУ і щоб майбутній Секретаріят СКВУ присвятив всю свою увагу тим завданням, без виконання яких СКВУ не зможе стати здоровою, розбудованою, динамічною централею нашої діяспори і успішною допоміжною силою в наших політичних починаннях.

Без цього навіть добре намічені заходи СКВУ, а між ними такиж важливий як його участь в допомозі визвольній боротьбі українського народу, та у вужчому завданні, якою є допомога політв'язням, їхнім родинам і політично та релігійно переслідуваним, буде незначною. Вона бо завжди буде прямопропорційною до засобів, до спроможностей, до силСКВУ.

Тож будуймо цю силу!

СПІЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

(Закінчення зі ст. 2-ій)

ло перевести в життя. Один із таких починів знайшов завершення у минулій каденції. У 1976 р. СУА зробив доступною для української громади упорядковану і оформлену збірку українського народного мистецтва, що її закупила наша організація у 1933 р., зберігала і доповнювала на протязі десятиліть.

Хоч як цінне наше народне мистецтво, воно є коренем, а не завершенням нашої культурної спадщини. Багато історичних товариств, а навіть музеїв, в Америці започаткували жіночі організації. При допомозі громадянства, наукових кругів, меценатів, деякі з них розвинулися в інституції національного значення.

На початку цього століття Наукове Товариство Шевченка у Львові, яке мало власну етнографічну збірку, закликало громадянство збирати і зберігати предмети народного мистецтва, які безслідно пропадають, зі шкодою для історії української культури. Це ділось на рідних землях у тих часах, коли народне мистецтво було у повнім розквіті, коли не у одній скрині зберігались прадідівські родинні пам'ятки. Сьогодні народне мистецтво на рідних землях не має можливости розвитку, від залишків минулих часів ми відтяті густою сіткою кільчастого дроту. На українській еміґрації спочиває великий обов'язок збереження історичних і культурних пам'яток, що найшлися по цей бік залізної заслони. Сьогодні у кожній родині в Америці находиться принайменше один цінний предмет, що має музейну вартість. Оці окрушини нашої культурної спадщини, що досьогодні збереглись, повинні опинитися в українськім музеї. Ці цінніщі, що ворог нищить і грабує на рідних землях, ми маємо обов'язок збирати і охороняти.

Союз Українок Америки започаткував і заінкорпорував Український Музей в Ню Йорку. Великим вкладом праці і гроша нашого членства постала преважлива науково-культурна станиця. Цього, мабуть, ще не вповні усвідомлює наша громада, одначе від її зрозуміння і почуття відповідальности залежить дальша доля музею. Кидаємо виклик українській громаді, її культурним, мистецьким і науковим колам, розбудувати спільними силами центральний український музей у культурній столиці Америки.

Для тих одиниць і кругів, що ставляться прихильно до СУА, дають йому моральну, а часом і матеріяльну піддержку, наша подяка і щирий привіт, до тих, що може через неувагу чи необізнайомлення з нашою працею нам неприхильні, простягаємо руку до згоди і співпраці в ім'я спільних ідеалів, до яких змагаємо всі, хоч часто різними засобами, різними шляхами. Громадська праця, зокрема в еміґрантськім середовищі, найбільш ефективна, коли проходить в атмосфері взаємної толерантности, пошани, вільної виміни думок, узгіднення спірних справ, злагіднення гостроти конфліктів. Цього року відзначуємо 60-ліття української державности. Історики різно пояснюють причини пізнішої трагедії народу, причини, чому „встоятись не було сили". Може, коли б тоді було у нас дійсне почуття єдности, незламна воля спрямувати бсі сили на боротьбу з ворогами і забути внутрішні розходження, може сьогодні ми відзначали б цей світлий момент нашої історії у вільнім Києві, може 1978 рік не був би трагічною річницею голоду в Україні. На рідних землях переслідують і нищать не лише національну верхівку, але і субстанцію народу. Затирають джерела національного існування, фальшують історію, спотворюють національну духовість. Еміграція свідома своїх завдань, своїх обов'язків супроти поневоленої батьківщини та сповнити їх зможе лише тоді, коли буде об'єднана, коли супроти ворогів і приятелів виступатиме одним фронтом.

За кілька місяців відбудеться Світовий Конгрес Вільних Українців, що повинен стати маніфестацією єдности і сили українства у діяспорі. Він теж буде черговою пробою, ще одним доказом, чи історія нас чогось навчила. Конвенція найбільшої і найстаршої самостійної жіночої організації у вільнім світі закликає всіх, кому дорога доля і майбутність України, до згоди і єдности.

НА ЗМІНУ МІЛІЦІЇ — ЮНІ ...ДЗЕРЖИНЦІ

На вулицях Вінниці щоденно з'являються учні зі старших кляс з червоними пов'язками на руках — це помічники працівників міліції, юні... дзержинці. Недавно в цьому місті відбулося перше міське звітування дзержинців. Учні середньої школи ч. 2 патрулюють на залізничному двірці, на вулицях міста, організують дозвілля для молодших учнів, їх вчать про життя і діяльність Ф. Е. Дзержинського, а також вони знайомляться з роботою працівників міліції. За „активну роботу" вже нагороджено 6-ох дзержинців „почесними грамотами лінійного відділу міліції", інформує київська „Радянська Україна".

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Марії Кеніґ

складаємо 20.00 долярів на організацію Пласт.

Ірена і Петро ПЛИС

ТОВАРИСТВО ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ м. НЮАРКУ-ІРВІНҐТОНУ

з великим сумом повідомляє все Українське Громадянство та зокрема всіх Членів Т-ва Прихильників УНР, що 30-го травня 1978 р., на 84-му році життя, після тяжкої хвороби, помер довголітній член Т-ва Прихильників УНР, визначний український науковець, патріот, сотник визвольної війни 1917-1921 рр.

бл. п. проф. д-р

МИКОЛА П. ЗАЙЦЕВ

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленій Дружині Варварі Яківній висловлюємо наше сердечне співчуття.

УПРАВА ТОВАРИСТВА

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Земляками, що 10-го червня 1978 року, по довгій, тяжкій хворобі, відійшов у Вічність наш Незабутній Приятель, Сусіда і Земляк, кол. харківський адвокат

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР ПЛАТОНОВИЧ

СЕМЕНЕНКО

нар. 12-го вересня 1898 р. у Єлисаветграді, Україна.,

Дорогій дружині Покійного Марії Романівній висловлюємо наш щирий жаль і глибоке співчуття.

АЛЛА ДАВИДЕНКО, ВАРВАРА БАКАЛО, ГАННА ОРЕЛ, НІНА ДРАЙ-ХМАРА, ОЛЕНА КАРАЧКІВСЬКА, ЗІНА МАЦИК, МИРОСЛАВА І ЖДАН ЛАСОВСЬКІ, ФЕДІР БУЛЬБЕНКО, ОЛЕКСАНДЕР НЕДІЛЬКО, ОКСАНА КРИЛОВА.

ПАНАХИДА о 6-ій год. веч., 3-го червня 1978 р. у похоронному заведенні П. Яреми.

ПОХОРОН о 12-ій год. дня, 5-го червня 1978 р. на українському цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

СУД НАД МАТУСЕВИЧЕМ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

кої Української Гельсінкської Групи на англійську мову (а не на російську). Маринович гідно відповів: „На Заході не завжди дослівно роблять переклади. Я хотів точніше передати дух написаного".

„Ганьбою затаврованi"

Вістка про суд над М. Мариновичем і М. Матусевичем блискавкою рознеслася по Василькові, в Києві і довколішних селах. Справжня українська громадськість з обуренням засуджує поведінку на залі суду зорганізованої КГБ-істами „публіки". Невідомі особи випустили летючку під назвою „Ганьбою затавровані", в якій подані прізвища тих осіб на залі суду, які поводилися нижче людської гідности, втративши почуття міри і під диктат КГБ домагалися найвищої міри покарання для підсудних. Особи ці — це стукачі і співробітники КГБ, які ганьбою покрили свої імена в часі коли рішалася дальша доля двох молодих патріотів, які зуміли видержати тиск багатомісячних допитів, не просили помилування у влади, не каялися і не визнавали себе винними.

Заклик

Конференція Українських Центральних Академічних Професійних Товариств Америки кличе всіх об'єднаних у ній українських професіоналістів — у травні підтримати збірку на фонд Світового Конгресу Вільних Українців.

Конференція визнає особливу й виключну важливість існування всесвітньої громадської централі Вільного Українства для потреб нашої діяспори й для підтримки теперішньої боротьби за життя української нації на рідній землі.

Конференція стверджує, що без існування СКВУ всім українцям розсіяним по країнах вільного світу ледве чи пощастило б перетривати час наступних двох чи більше поколінь, як міцній і об'єднаній, національно й культурно визначеній етнічній цілості.

Конференція завважує, що дотеперішні трудноші й недомагання СКВУ виринали насамперед із слабкости фінансової бази цієї преважливої установи в порівнянні з багато міцнішими крайовими й місцевими організаціями.

Тому українські професіоналісти, як передова інтелектуальна група українського поселення у ЗСА, повинні власним прикладом і щедрими пожертвами підтримати нашу Світову Централю у місяці СКВУ й у році Третього Світового Конгресу — у травні місяці 1978 року.

За Президію КУЦАПТ;

проф. д-р Петро Гой, голова
проф. д-р Василь Лучків, секретар

Фільм „Україна в огні" — заклик продуцента

У серці кожного українця, де б він не жив, завжди палає нестримним полум'ям любов до славної минувщини Батьківщини — України, до величної історії українського народу. На нашій рідній, однак „не своїй землі" окупант намагається всякими способами вбити пам'ять у нашому народі, який завжди прагнув знати „чиїх ми батьків, чиї сини, ким, за що закуті". Окупант хоче заглушити і замовчати все, що становить нашу національну велич, нашу славу, нашу історичну минувщину, широковідому в усьому світі.

Тож саме з цих патріотичних міркувань — показу усій величі нашої славної минувщини, моя Кіностудія запроєктувала реалізацію фільму, який повинен стати не лише видатною подією у нашому мистецькому житті, але виконати величезне національно-громадське і виховне завдання.

Моєю давньою мрією було показати на срібному екрані славетне минуле української землі і українського народу, відтворити величаві картини стародавнього Києва, незабутню княжу добу, коли слава Київської і Галицько-Волинської держави гриміла по всій Европі, показати повну краси і сили Козацько-Гетьманську добу з її чільними постатями — Богданом Хмельницьким та Іваном Мазепою, врешті, як заключний акорд — представити в повній правді наші визвольні змагання, боротьбу за державність в буремних роках 1917-21 і, наприкінці, висвітлити добу Другої світової війни враз із героїчним чином Української Повстанської Армії та довести історію боротьби України за волю і державність аж досьогодні.

Українському суспільству відомі праці і досягнення нашої Кіностудії. На протязі кількох декад я створив такі фільми, як „Українська експедиція серед диких племен Австралії", „Українці в Австралії", „Від Митрополита Андрея до Кардинала Йосифа", „Лемківське весілля", „Шляхом Кобзаревої слави", „Перший Світовий Конгрес Вільних Українців", „Свята Софія в Римі", „Поїзд в Україну", „Під чужим небом" (відкриття пам'ятника Т. Шевченка в Арґентині), „Патріярх Йосиф", „Доля народів", а також фільми про життя Пласту, СУМ-у, документальні фільми про Український Народний Союз, про життя наших Церков — Української Католицької Церкви та Української Православної Церкви і багато інших. В даний момент я працюю над остаточним оформленням фільму про Український Конґресовий Комітет.

„Україна в огні" задумана мною як правдива картина нашої славної минувщини. Це не лише мистецький твір, але переконливе наукове свідчення, що має велике національне та історичне значення. Не тільки наш український глядач, але і чужинець матиме змогу побачити на екрані ввесь славний шлях, яким пройшов український народ від найдавніших часів досьогодні, шлях, вкритий терням, але також і шлях перемог. Фільм „Україна в огні" висвітлюватиметься також і в університетах та інших наукових установах і буде повчальним для української молоді в першу чергу, як і для загальноамериканської.

Покійний письменник, Ярослав Гриневич був захоплений провідною ідеєю мого фільму і підготовляв текст сценарія, але, на жаль, невблагана смерть не дала йому змоги здійснити свій задум.

Наша Кіностудія має прекрасні і рідкісні кінокадри з нашого недавнього минулого, як, зокрема, проголошення української державности в 1918 році, бій під Крутами, переможні походи і битви украінської армії, а також життя і побут у Західній Україні, український національний рух на еміґрації, зокрема в Канаді та Америці, врешті автентичні кінокадри про боротьбу проти окупантів перед і під час Другої світової війни. Все це входить в обсяг широко задуманого фільму „Україна в огні", який починається на берегах Дніпра в часах сивої давнини і закінчується сьогоднішнім днем.

Кіностудія звертається до української громади за кордоном, до наших політично-суспільних, церковних, наукових, молодечих і господарських установ та організацій, до українських банків, до приватних підприємців, до всього суспільства загалом, з проханням прийти нам з фінансовою допомогою, щоб ми могли зреалізувати фільм „Україна в огні" якнайшвидше і на належному мистецькому рівні та показати землякам і чужинцям наше давнє і недавнє минуле в усій його славі і величині. Фільм буде виготовлений на високім професійним рівні, у двох мовах. Копії фільму можна буде використовувати по університетах чи школах, як засіб вивчення української історії. Водночас він буде надаватися для Шкіл Українознавства, чи молодечих організацій, що є в теперішніх часах практиковане в навчанні молоді. Також телевізійні станції, можуть використовувати його в цілості, чи частинно.

Імена жертводавців будуть увіковічнені в нашому фільмі: особи, що прийдуть нам з більшою допомогою, як і керманичі установ і організацій, матимуть своє почесне місце в нашому фільмі.

Висловлюємо надію, що українці, розсіяні по всіх країнах світу, приймуть ласкаво до відома наш заклик і відгукнувшись на нього, допоможуть нам фінансово. Нехай фільм „Україна в огні" побачить світ у якнайкоротшому часі і виконає своє важливе історичне завдання.

Ярослав Кулинич,
фільмовий продуцент
86 Landscape Avenue
Yonkers, N.Y. 10705
U.S.A.

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

Повідомляємо всі організації і поодинокі особи,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ

ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ.

Окремих листів в тій справі не буде відписуватися.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА, Ч. 4

Р. Слободян, Рандолф	$25.00	М. Шпон, Ірі	5.00
М. Макарчук, Кліфтон	20.00	В. Юзьвак, Сімсбури	5.00
М. Бурик, Джерзі Сити	15.00	І. Якубик, Парма	5.00
В. Бриняка, Бирбенк	10.00	О. Ярема, Чікаґо	5.00
В. Ванський, Лантона	10.00	Й. Вишневецький, Елмгурст	3.00
М. Дорош, Воррен	10.00	Д-р В. П. Ґерент, Вест Гартфорд	3.00
С. Решетило, Ірвінґтон	10.00	Н. В. Краєвський, Гіллсайд	3.00
І. Ґерчук, Торонто	7.00	М. Москаль, Етобікок	3.00
Д-р І. Андрусяк, Детройт	5.00	О. Росляк, Едмонтон	3.00
М. Артимович, Боффало	5.00	Г. Семенів, Рочестер	3.00
І. Блиха, Ґарфілд	5.00	П. Тютюнник, Боффало	3.00
Ю. Бук, Пассейк	5.00	С. Бобиляк, Кліфтон	2.00
П. Вацек, Макоті	5.00	М. Боднар, Торонто	2.00
В. Воронкевич, Байон	5.00	П. Босик, Гемтремк	2.00
Д. Головатий, Піттсбурґ	5.00	С. Василенко, Фенікс	2.00
Л. Добош, Ембрідж	5.00	М. Велич, Сиракюз	2.00
І. Дорожовський, Монтреаль	5.00	О. Галичин, Йонкерс	2.00
М. Дорош, Рочестер	5.00	І. Галій, Вайнленд	2.00
Я. Дужий, Воррен	5.00	С. Гордіюк, Джамайка	2.00
О. Іванюк, Парма	5.00	Н. Демчер, Патсвілл	2.00
С. Івасечко, Редінґ	5.00	Л. Денисенко, Бруклин	2.00
Б. Кандюк, Джексон Гайтс	5.00	М. Дуткевич, Аллен Парк	2.00
М. Качмар, Детройт	5.00	В. Запаранюк, Ютика	2.00
Т. Кікцьо, Бріджвю	5.00	М. Кобилянський, Лонг Айленд Сити	2.00
М. Клепачівська, Зіон	5.00	Е. Крук, Голливуд	2.00
Ф. Когут, Бруклин	5.00	К. Степовий, Ірвінґтон	2.00
П. Костечко, Йонкерс	5.00	В. Хоміцький, Лейк Кармел	2.00
І. Кругляк, Рочестер	5.00	Д. Шабля, Філядельфія	2.00
М. Курляк, Боффало	5.00	О. Шарван, Ґлен Спей	2.00
І. Кутний, Віндсор	5.00	Е. Шафран, Форест Гілл	2.00
М. Легета, Детройт	5.00	Р. Шелюдченко, Піттсбурґ	2.00
П. Логуш, Пассейк	5.00	Ю. М. Бараник, Воррен	1.00
С. Макарик, Клівленд	5.00	З. Венгринович, Кергонксон	1.00
Д. Максимуік, Філядельфія	5.00	Ю. Гнат, Ірвінґтон	1.00
Г. Марчак, Норт Стонінґтон	5.00	М. Д. Головей, Балтимор	1.00
А. Міниссале, Джерзі Сити	5.00	Ю. Г. Ґреґор, Веллі Катедж	1.00
О. Несін, Ню Йорк	5.00	М. Зозуля, Бруклин	1.00
Д-р Я. Очеретько, Брістоль	5.00	І. Карашівський, Гартфорд	1.00
Т. і О. Павлик, Асторія	5.00	Л. Климкович, Ломбард	1.00
І. Паланичка, Ґалфпорт	5.00	М. Ковалевський, Ютика	1.00
Б. Радловський, Елмвуд Парк	5.00	С. Кука, Бруклин	1.00
Р. Рак, Кергонксон	5.00	З. Левицька, Чікаґо	1.00
П. Саварин, Едмонтон	5.00	К. Ніщук, Балтимор	1.00
Д-р М. Семчишин, Рестон	5.00	П. Орлівський, Монтреаль	1.00
І. Сенечко, Анґола	5.00	П. Подубинський, Стредфорд	1.00
В. Скробач, Рочестер	5.00	Е. Прядка, Сомерсет	1.00
І. Сліпець, Парма	5.00	С. Рожок, Філядельфія	1.00
О. Смішкевич, Нюарк	5.00	С. Тимків, Флашінґ	1.00
І. Ткач, Маямі Біч	5.00	Р. Чавс, Йонкерс	1.00
А. Федун, Елізабет	5.00		
С. Чорний, Бронкс	5.00		
Т. Шипилявий, Н. Сиракюз	5.00		

ЛИСТА Ч. 5.

Д-р М. Гук, Моунтенсайд	$20.00	о. С. Хромиш, Мішавока	5.00
О. і І. Федчишин, Детройт	20.00	П. Цюпка, Коговз	5.00
М. Ґурська, Дірборн	15.00	І. Данківський, Філядельфія	4.65
Д-р Р. Заплітний, Беттл Крік	15.00	В. Р. Бобесюк, Ню Йорк	3.00
А. С. Качала, Севен Гіллс	15.00	П. Вільшинський, Юніон	3.00
Р. Тенетило, Колдейл	15.00	Н. Дембіцький, Стемфорд	3.00
Ю. Р. Єх, Гартфорд	10.00	І. Костюк, Мілвокі	3.00
Д-р Ю. П. Крижанівський, Ню Віндсор	10.00	Й. Лисак, Іст Гартфорд	3.00
І. Явеляк, Джерзі Сити	10.00	Д-р Й. Остап, Мінneaполіс	3.00
В. Батринчук, Честер	5.00	А. Пипюк, Аллентавн	3.00
Е. Бачинський, Парма	5.00	І. Подільчук, Юніон	3.00
І. Бойко, Детройт	5.00	М. Романів, Бріджпорт	3.00
М. Борзаківська, Філядельфія	5.00	Ю. Татунчак, Філядельфія	3.00
Б. М. Волошенюк, Боффало	5.00	С. М. Тимяк, Піттсбурґ	3.00
М. Гомонко, Клівленд	5.00	М. Яремчук, Аллентавн	3.00
І. Грещак, Ст. Пол	5.00	О. Рогозинський, Ст. Кетринс	2.50
М. Ґаляновський, Кліфтон	5.00	Д-р В. Білецький, Толмадж	2.00
Я. Н. Ґелета, Коледж Парк	5.00	С. Богословець, Морріставн	2.00
М. Давискиба, Маномет	5.00	Н. М. Гемпґілл, Аліквіппа	2.00
М. Дунаєвська, Дірборн	5.00	Н. І. Глива, Воррен	2.00
Ю. Зеленський, Річмонд Гілл	5.00	К. Грабовецький, Трентон	2.00
Д. Калиновський, Седл Брук	5.00	В. Дзюблик, Бовлінг Ґрін	2.00
С. Кащинець, Камерон	5.00	А. Дорошенко, Чікаґо	2.00
І. Квасниця, Шодак Лендінґ	5.00	О. Ільченко, Трентон	2.00
С. Кілик, Редінґ	5.00	І. Зварун, Клівленд	2.00
Е. Кілярський, Мідлбурґ Гайтс	5.00	І. Жилавий, Філядельфія	2.00
Р. Колодій, Трой	5.00	Д-р А. Жуковський, Воррен	2.00
С. Купчин, Кемден	5.00	П. Кондрат, Челтенгем	2.00
П. Кучкуда, Брік Тавн	5.00	П. Кусий, Рочестер	2.00
І. Левицький, Кентон	5.00	М. Марущак, Рочестер	2.00
О. Леськів, Філядельфія	5.00	П. Масник, Россфорд	2.00
Г. Магаріне, Бруклин	5.00	С. Мисюга, Вайяндоте	2.00
В. Мазяр, Мейплвуд	5.00	Д-р Б. М. Мриц, Покіпсі	2.00
М. Маренін, Порт Ст. Лусі	5.00	Д. А. Нестеренко, Маскатайн	2.00
Н. Мартинюк,; Філядельфія	5.00	Я. Оберишин, Кю Ґарденс	2.00
І. Мельник, Воррен	5.00	І. Попович, Парма	2.00
Д-р Я. Музичка, Кентон	5.00	П. Потапенко, Детройт	2.00
Г. Нестерчук, Ґрінбелт	5.00	Г. Рябокін, Ст. Пол	2.00
Проф. О. Оглоблин, Лудлов	5.00	Д. Слободжін, Філядельфія	2.00
І. Панчук, Беттл Крік	5.00	П. Стадник, Рочестер	2.00
М. Протас, Кортланд	5.00	Е. Филипович, Філядельфія	2.00
М. Протінік, Кренбури	5.00	Р. Флюнт, Філядельфія	2.00
Н. Садовський, Ст. Луіс	5.00	Д-р Т. Чуй, Ракі Гилл	2.00
С. Сандович, Ню Йорк	5.00	К. Боковець, Ґарфілд	1.00
М. Свистун, Ст. Пол	5.00	І. Галій, Лівінгстон	1.00
Г. Ситник, Джерзі Сити	5.00	М. Гетман, Детройт	1.00
П. Филипів, Детройт	5.00	М. Дикий, Чікаґо	1.00
М. Хоманчук, Асторія	5.00	Г. Кісіль, Парма	1.00
		К. Лукач, Вілкс Берр	1.00
		Е. Пітик, Лічбурґ	1.00
		В. Прибила, Сакраменто	1.00
		Г. Тесленко, Трентон	1.00

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

о. МИКОЛА К. ДУБИЦЬКИЙ, член УНС 183 Від. ім. І. Мазепи в Детройті, помер 30 березня 1978 р. на 75-му р. життя. Нар. в 1903 р. в Україні і став чл. УНС в 1968 р. Залишив у смутку дружину Наталію, сина Маркіяна з дружиною Евстахією, дочку Христину з мужем Ричардом і дітьми Анею, Маркіяномі Катрусею, сестру і брата та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 4 квітня 1978 р. на цвинтарі св. Гедвіґи в Дірборн, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Залуга, секр.

МИРОН ІВАСИК, член УНС 3565-го Відд. Т-ва „Карпати" в Омага Небраска, помер 16 березня 1978 р. на 67 р. життя. Нар. 1911 р. в селі Буськовичі, Західна Україна і став членом УНС в 1974 р. Залишив у смутку дружину Анну, сина Ігоря, три дочки: Надію, Уляну, Лесю К. та 6 внуків. Похорон відбувся 18 березня 1978 р, на цвинтарі Гіллкрест в Омазі, Небраска.

Вічна Йому Пам'ять!
О. Продивус, секр.

МИХАЙЛО МАЗЗАРЕЛЛЯ ст., член УНС Відд. 123 С-тва Пресв. Богородиці в Скрентоні, Па., помер 20 лютого 1978 р. на 47-му р. життя. Нар. 1931 р. в Скрентоні, Па. і став чл. УНС в 1968 р. Залишив у смутку дружину Барбару, синів Михайла мол. і Миколу та двох братів і три сестри. Похорон відбувся на цвинтарі Інтермент в Скрентоні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Голик, секр.

Д—Р ІЛЛЯ КАРАПІНКА, член УНС 76 Відділу Б-ва св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., помер 20 лютого 1978 на 83 р. життя. Нар. 1895 р. в с. Галичанів, повіт Городок, Зах. Україна і став членом УНС в 1949 р. Залишив у смутку сина Юрія і дочку Орисю. Похорон відбувся 23 лютого 1978 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Юлія Демчук, секр.

ПАРАСКЕВІЯ БОЙКО з дому **РУРАК**, членка УНС Відд. 385 Т-ва „Запорожська січ" в Міннеаполісі, Мінн., померла 21 березня 1978 р. на 80 р. життя. Нар. в 1897 р. в Україні і стала чл. 1922 р. Залишила у смутку дочку Анну, синів Володимира, Йосифа і Івана та сестру Марію. Похорон відбувся 23 березня 1978 р. на цвинтарі св. Марії в Міннеаполісі, Мінн.

Вічна Їй Пам'ять!
Я. Карпяк, секр.

Отець СТЕПАН КОЛЯН-КІВСЬКИЙ, член УНС 471 Від. ім. ген. Т. Чупринки в Монтреалі, помер на 81 р. життя. Нар. в 1896 р. в Тернопільщині, Зах. Україна. Залишив У смутку дочок Оксану, Любомиру, Марію і сина Романа, зятів і внуків. Похорон відбувся 14 березня 1978 року на цвинтарі Cote Des Neiges, в Монтреалі.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Андрухів, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

Мілена Рудницька

Невидимі Стигмати

Книжка у твердій темно-бронзовій обгортці із золотими буквами. 552 сторінки із фотографічною документацією.
Ціна 15.00 долярів.
SVOBODA
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303

Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 5% стейтового податку.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 10-го ЧЕРВНЯ 1978 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270 Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі. На порядку — звіти фінансові, організаційні, збирання чл. вкладок та інші важні справи. — А. Струк, предс., С. Островський, фін. секр.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді и вільному світі нового свідомого члена!